

Κυριακή

Κυριακή, η, πλ. **Κυριακές** κ. **Κυριακάδες, οι**, ουσ. [<μτγν. Κυριακή (ενν. ημέρα), θηλ. του επιθ. κυριακός <Κύριος (= ο Θεός)], η Κυριακή. (Λαϊκό τραγούδι: *στους απάνω μαχαλάδες πάνε πέντε **Κυριακάδες** που δε βγαίνεις να σε δούνε τα παιδιά*).

- *Κυριακή κοντή γιορτή*, λέγεται σε περίπτωση που εκ των πραγμάτων δε θα αργήσει να αποκαλυφθεί κάτι, να διευθετηθεί μια εκκρεμότητα ή να γίνει κάτι σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα: «μη βιάζεστε, ρε παιδιά, γιατί αύριο που θα 'ρθει ο τάδε, θα μας πει πώς ακριβώς έγιναν τα πράγματα, κι έτσι, Κυριακή κοντή γιορτή». Συνών. *κοντός ψαλμός αλληλουσία*.

- *όλη η βδομάδα του γαμπρού κι η Κυριακή της νύφης*, βλ. λ. [νύφη](#).

- *της Κυριακής χαρά και της Δευτέρας λύπη*, λέγεται συνήθως για ευτελές αντικείμενο, που έχει μικρή διάρκεια, που έχει μικρή αντοχή και γενικά για εφήμερα πράγματα: «από καθαρή τσιγκουνιά αγόρασε ένα παλιοαυτοκίνητο, αλλά της Κυριακής χαρά και της Δευτέρας λύπη, γιατί μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα διαλύθηκε».

- *τις Κυριακές*, κάθε Κυριακή, όλες τις Κυριακές: «τις Κυριακές κάθομαι στο σπίτι και χαίρομαι την οικογένειά μου».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας